<u>17:28 :בניסת שבת</u>

<u>צאת שבת</u>: 18:26

ו' אדר ב' התשפ"ד **פרשת "פקודי"**

כל ישראל ערבים זה בזה

הפסוקים בפרשה מציינים נקודת זמן משמעותית ומרגשת, סיום בניין המשכן וכליו. לאחר עבודה רבה, תרומות, בנייה ויצירה, כל העמל מתכנס אל מקום אחד, אל משכן אחד, אל מקום שדרכו תתגלה השכינה על עם ישראל. בפסוק המתאר את סיום העבודה נכתב כך "וַיַּעֲשׂוּ בָּנֵי יִשְׂרָאֱל כִּכֹל אֲשֶׁר צְנָה יִדֹוָד אֶת משֶׁה כֵּן עָשׂוּ" מעיר על כך אור החיים הקדוש על אתר, מי שתיכנן, יצר, בנה את חלקי מבנה המשכן והכלים, אלו היו חכמי הלב ובצלאל. רוב העם לא היה שותף ביצירה

משתמש אור החיים בכלל ההלכתי "ששלוחו של אדם כמותו" אנשי המלאכה היו שליחים של עם ישראל כולו וכאילו כל בני ישראל בנו ויצרו את המשכן וכליו. במקום אחר (דברים ח א) מצטט אור החיים את הזוהר (ח"א קע:), קיימים באדם רמ"ח אברים ושס"ה גידים וכנגדן מצוות עשה ולא תעשה, כל מצווה מכוונת כנגד אבר מסוים. כל מצווה משפיעה על אבר אחר. במידה ולאדם חסרה מצווה מסוימת, חיסרון המצווה משפיע על אותו האבר שהמצווה משפיעה עליו.

אם כן וודאי שתהיינה לכל אדם חוסר השפעה על אברים מסוימים, אין לאף אדם בעולם בזמן מן הזמנים היתכנות לקיים את כל המצוות כולן, ישנן מצוות לגברים, נשים, כהנים, לווים וכו'. אם כך איך תגיע אותה החיות הרוחנית שהזוהר מתכוון אליה לכל אבר ואבר בגוף האדם?

כותב אור החיים (שמות לט לב) שזאת הוכחה לכך שהתורה לא ניתנה לאדם בודד, התורה ניתנה לכללות עם ישראל, כל אדם ואדם יקיים את מה שביכולתו לקיים, על ידי החיבור שלנו אחד לשני, הערבות שלנו אחד עם השני, תיווצר השפעה הדדית וכל אחד יזכה את האחרים במצוות שהוא מקיים.

אור החיים מעלה רעיון שאולי זאת כוונת הפסוק "ואהבת לרעך כמוך", באופן מוחשי ישנה השפעה ישירה של כל אחד על חברו, מצווה שאני מקיים משפיעה על הזולת וכן להפך, דין הערבות שיש בעם ישראל הוא אמיתי ונוכח, כל אחד הוא באמת חלק מחברו.

כך הוא מסביר את הפסוק שפתחנו בו, כל אדם מישראל נתן את חלקו לפי היכולת שלו, ממון, נדבה, עשיית מלאכה, צירוף של כל החלקים האלו יוצר את השלם, את השלמות, את השכינה בעם ישראל. רק על ידי צירוף אחד לשני ניתן ליצור ולהנכיח את התורה והשכינה בעם ישראל. על ידי קיום כל חלקי התורה על ידי מספר רב יותר של ציבור.

רמז נוסף לכך מביא אור החיים (שמות כה י) בבניית הארון שבו מונחים הלוחות והתורה. בבניית הארון נאמר "ועשו ארון" בשאר הכלים כתוב "ועשית", אומר אור החיים שרמז יש כאן שהאפשרות היחידה לקיים את התורה היא על ידי "ועשו" כל עם ישראל כאיש אחד בלב אחד.

בעז"ה שנזכה להרגיש את הערבות שלנו אחד עם השני, לחשוב כך, לחיות כך, לקיים את הערבות הזאת ברבדים השונים בחיים שלנו, "לשאת בעול עם חברו". ה' יזכנו להיגאל מהרה וננוחם בביאת המשיח ובבניין בית המקדש.

הרב דוד נהרי שכונת הדרים

חצות היום 11:48 גיליון מס' 994

שונ בלוו.	171	א ד	11.1.11	
מונסונגו	זיוה	ב ע"י:	נכח	

מודנו ע' כ' לפרשת פדוד

. האפוד

ח. חקוק. טבוע. ט. החושן היה מחולק לארבעה...

י. לא ינתק. ולא...

כ. מבגדי הכהונה.

ל. הונח על השולחן.

מ. במה היו מְמַלְּאִים את הכיור ?

נ. בחודש הראשון הוקם המשכן. אצלנו

ס. מאבני החושן.

ע. ביסה את אהל מועד.

. פ. רקעו אותם

צ. עליו כתבו מכתב.

ק. על המזבח הקטירו אותה

ר. הפעמונים היו בתוכם.

ש. מאבני החושן בטור השלישי.

ת. סוג של בד .

ו. ב 1,775 בסף נעשו ה

ג. השלימו: "ויעשוו על החשן שרשרת

ד. בהפטרה (למנהג האשכנזים): כינוי

ז. אבנים אלו היו מונחות על כתפות

ַ מַעֲשֶה עֻבֹת זַהַב טַהוֹר.

. א. אביו של בצלאל

ב. מאבני החושן.

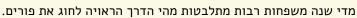
לקודש הקודשים.

ה.נִבְנָה, הֻצַב.

משולחנו של הרב פורים תשפ"ד

מצוות החג מהוות את המסגרת, אולם את התוכן אנחנו חייבים ליצור בעצמנו.

אנחנו כבר לא בישיבה או במדרשה, בהן שותים ורוקדים כל הלילה, ומאידך אין אנו רוצים שזה יהיה עוד יום של חול וקצת תחפושות. השנה, שאלה זו קיבלה תפנית לא צפויה. רבים שואלים האם אפשר לחגוג ולרקוד כאשר עשרות אלפי משפחות הינן פליטות בארצן, מאות משפחות מחכות ליקיריהן שנפלו בשבי, ויש מאות רבות של משפחות שכולות, לצד אלפי פצועים המתמודדים מדי יום עם אתגרי השיקום.

מאידך, מהי החלופה? לא לחוג את פורים? לא לשמוח ולא להודות על כל הטוב שגמל אותנו הקב"ה? גם זה בלתי אפשרי.

חכמינו ענו לשאלה באמצעות שתי הלכות, האחת מהלכות תשעה באב והשנייה בהלכות ברכות.

אמרו חכמינו: "כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה – כך משנכנס אדר מרבין בשמחה".

על פניו אין קשר בין שתי המימרות, שכן אין קשר בין אירועי חורבן המקדש לגאולת אסתר ומרדכי בפורים.

נראה שחכמים ביקשו ללמדנו שכשם שהאבלות על החורבן בחודש אב אינה מבטלת את שמחת הפורים והפסח, כך גם בשמחת הפורים אין אנו מבטלים ומוותרים על זכרון החורבן.

ואם יטען הטוען כי ניתן לקיים דיכוטומיה זו רק במועדים המרוחקים זה מזה – באה ההלכה בדיני ברכות, וחידשה זאת באירועים הפוקדים את האדם בו-זמנית, באותו מעמד ממש.

אדם שנפטר לו קרוב מברך "ברוך דיין האמת". אבל אם אותו קרוב גם הוריש לו ירושה גדולה, לו או למשפחתו, יברך גם את ברכת "הטוב והמטיב", על הטובה שנפלה בחלקו.

באותו רגע ממש ידעה ההלכה להכיר בכך שחולפות בלבו ובמוחו של אדם שתי הרגשות הפוכות - צער ושמחה.

זה נכון בחייו של הפרט, ונכון בחייה של האומה.

אנחנו בעיצומה של תקופה בה צער ודאגה, שמחה וגאווה, משמשים בערבוביא. אי אפשר להתעלם מכל <mark>התופעות המפליאות של גבורת חיילנו, אזרחינו ומשפחותינו בחצי השנה האחרונה, ולשמוח ולהתגאות בזה,</mark> ולהודות על כך להשם יתברך. ומצד שני, איך נוכל שלא לכאוב את צער חברינו השכולים, הפצועים, החטופים

זה מאתגר ומורכב, אבל זה אמיתי.

והמפונים, כל אחד במדרגתו ובצערו.

בכל שנה אנו רגילים לקיים בפורים ארבע מצוות,

קריאת מגילה בלילה וביום.

סעודת פורים.

משלוח מנות. מתנות לאביונים.

גם בשנים רגילות קבע הרמב"ם כי יש להעדיף את מצוות המתנות לאביונים על מצוות הסעודה ולמקד בה את

עיקר המאמצים. השנה, אולי יותר מבכל שנה, אנחנו מבינים כי עיקר מאמצי השמחה שלנו אמורים להיות מכוונים לאותן

קבוצות המשלמות השנה את מחיר המלחמה.

לכן חשבנו, שנכון כי כקהילה נרכז מאמצים למען מטרות אלו בפורים הבא עלינו לטובה.

קהילה יקרה!

השנה, בשל הנסיבות המיוחדות בהן אנו מצויים, אנו נערכים לקראת חג הפורים, ובודקים דרכים לחוג את החג, לשמוח ולשמח כבכל שנה ושנה, גם ביחד ומתוך שותפות וסולידריות עם אחינו ואחיותינו בחזיתות

. השונות שיצרה המלחמה

נפרסם אי"ה פרטים באיגרת הקרובה לשבת "זכור", וברשתות החברתיות.

לעדכונים, ניתן גם להצטרף לקבוצת הווצאפ:

הרב דוד סתיו

"מפי הדיבור"/יצחק לקס

"אחרי מה שעברנו בשואה אני לא פוחדת מכלום. רק מהקב"ה".

בבנימין ומלכה גולדברג הוריה של פנינה פרידמן הווה עובדא.

בנימין, בנם של אברהם-צבי ופרעל נולד בשנת 1905 בעיירה שיניאווה במחוז לבוב בגליציה שבפולין, אח צעיר לחמישה אחים גדולים ממנו.

בעיירה בה גדל בנימין היו כ-1,300 יהודים שהיוו כמחצית תושביה. רובם התפרנסו ממסחר וממלאכה וממנה גם באו רבנים ידועי שם כמו הרב יחזקאל שרגא הלברשטאם – הרב משינאווה (הראשון) בנו של רבי חיים מצאנז מייסד ששושלת צאנז. נוסף על החסידים שבעיירה, פעלו בה גם מפלגות ותנועות נוער ציוניות. אחיו של בנימין, שלמה עבר לגרמניה ובנו זאב קיבל לבר המצווה שלו מצלמה שהייתה נדירה באותה ימים. אח אחר בשם אליעזר שהיה עשיר גדול עבר גם הוא לגרמניה וחלק מרכושו הופקד בבנקים בשוויץ, שם הוא נמצא עד היום בלא שניתן לאתר אותו. לאח נוסף בשם חיים הייתה מאפייה שסיפקה לחמים ומיני מאפה לכל תושבי האזור. בנימין עצמו נישא לציפורה ולאחר נישואיהם עברו להתגורר בליז'נסק שם עסק בסחר בתבואה ושם גם נולדו ארבעת ילדיהם.

הוריו של בנימין ושאר בני המשפחה שהמשיכו להתגורר בשינאווה סבלו קשות מהסובייטים אשר שלטו בעיירה בתחילת מלחמת העולם. ביוני 1942 כשכבשו הגרמנים שוב את העיירה הועברו היהודים לגטו, וחודשים ספורים לאחר מכן נשלחו כולם להשמדה במחנה בלז'ץ. בראשית ספטמבר 1939 כבשו הגרמנים את העיירה ליז'נסק בה התגוררו באותה עת כ – 3,000 יהודים שהיוו מחצית מתושבי העיר, ובתוכם בנימין ומשפחתו. הגרמנים העלו באש את בית הכנסת ושטיבלים סמוכים, רכושם של היהודים הוחרם, תנועתם הוגבלה, והם חויבו לשאת סרט זרוע לבן ועליו מגן דוד. הגרמנים החלו לחטוף יהודים לעבודות כפייה, ולמרבה הצער בנימין היה אחד מהם.

בבוקרו של אותו יום כשיצא מביתו, הייתה זו הפעם האחרונה בה ראה את אשתו ואת ארבעת ילדיו, אשר ככל הנראה מתו מרעב או ממחלות קשות, או שנורו על ידי הנאצים בבית הקברות היהודי או ביער הסמוך, שם נחפרו בורות המוות.

עד תום המלחמה לא נשאר יהודי אחד חי בליז'נסק. בנימין שנתפס על ידי הגרמנים הובל למחנה העבודה גרליץ בו עבדו בתעשיית המלחמה הגרמנית בייצור תחמושת וכלי מלחמה. מיד עם הגיעו למחנה אמר בנימין שהוא טבח במקצועו ובשל כך עבד במטבח בכל ארבע שנותיו במחנה. בנימין הציל רבים ממוות עת דאג להעביר בזהירות, בזריזות ובצניעות, תוך סיכון ממשי של חייו, אוכל לרעבים ולחולים.

"יהודי חייב לסכן את עצמו כשברור לו שהוא יכול להציל יהודים אחרים".

בנימין לא הפלה בין אדם לאדם ופעל מתוך רגש אהבת ישראל ואהבת האדם, ושכר המצווה שלו הייתה הנאתו ושמחתו שהצליח לעזור עוד ועוד.

מי שהכיר אותו במחנה סיפר על טוב הלב, האוזן הקשובה לצורכי הזולת, והחיוך שלא מש מפיו ובכך השרה מעט רוגע ושלווה לאנשים רבים שכה היו זקוקים לזאת בתנאי המחנה הנוראים. מעולם לא שמעו תלונה מפיו.

ממש לפני תום המלחמה הלכו וגברו הפצצות חיל האויר של בנות הברית באזור המחנה. בבוקרו של אחד הימים מצא בנימין וחבריו את המחנה ריק מגרמנים ובחלוף שעה קלה פלוגה של חיילים רוסיים נכנסה בשערי המחנה. בנימין הבין שניצל.

מחשבתו הראשונה הייתה לחזור לליז'נסק ולחפש את אשתו וילדיו, שמא ואולי הם נותרו בחיים. בדרך לא דרך, ברגל וברכבות, הגיע בנימין לליז'נסק שם התברר לו, תוך כאב וצער גדול, כי ממשפחתו לא נותר זכר. כשרצה להיכנס לבית בו התגורר, התברר לו כי פולני גר בו עכשיו, וכשביקש ממנו שיפנה את הבית ניסה הפולני לירות בו ולהורגו. בנימין נמלט כל עוד רוחו בו ונשבע שכף רגלו לא תדרוך עוד באדמת פולין. את דרכו עשה למחנה העקורים פוקינג במחוז במברג שבגרמניה שהיה מחנה העקורים השני בגודלו בגרמניה, אחרי ברגן-בלזן. מלכה, ביתם של משולם— פייש ושרה דוידוביץ נולדה ב 1918 בעיר אונגווער שהייתה עיר ואם בקהילות יהודי אוסטרו-הונגריה בה התגוררו כ – 8,000 יהודים. בין הרבנים המפורסמים שביהנו בה היה גם הרב שלמה גאנצפריד בעל ה"קיצור שולחן ערוך".

אביה היה השוחט והמוהל של העיר, וביתם שהיה ברחוב המרכזי של העיר היה בית רחב ידים עם מרתף גדול שבו היו שומרים את השימורים והריבות מעשה ידיה של אמה שרה. למרבה הצער נפטר משולם בגיל צעיר והותיר את אשתו שרה עם ששת ילדיהם. זהבה, הבת הבכורה שבינתיים נישאה למרדכי-צבי שוורץ וניהלה יחד איתו מסעדה, סייעה רבות לאמה בגידול הילדים. במרץ 1944 הצבא הגרמני כבש את הונגריה, ובאפריל 1944 נצטוו תושבי העיר ויהודי הסביבה לעבור לגטו שהיה במפעל הלבנים של מוסקוביץ. כ - 17,000 יהודים היו בגטאות שבאונגווער ולרובם לא הייתה קורת מעל לראשם. תושבי גטאות אונגווער, ומלכה בתוכם, גורשו לאושוויץ בחמישה טרנספורטים שיצאו בין 17 ל-31 במאי 1944.

על ימיה באושויץ לא הרבתה מלכה לספר כמו גם על התלאות שעברה בצעדת המוות. מיד עם תום המלחמה עשתה את דרכה חזרה לאונגווער כדי לנסות ולאתר מי ממשפחתה. בהגיעה לתחנת הרכבת באונגווער יחד עם אחות גיסתה שעברה איתה את הימים הנוראים, גילתה שאחיה, משה ויחזקאל, נותרו בחיים. יחזקאל אחיה התרגש ודמע כשפגש את מלכה אחותו ואת גיסתו ביודעו שאשתו איננה עוד בחיים.

מלכה הבינה שחוץ מיחזקאל ומשה לא נותר אף אחד ממשפחתה וממילא אין לה מה להמשיך ולגור באונגווער, ועל כן עשתה את דרכה למחנה העקורים פוקינג בבמברג, שם הכירה את מי שלימים הפך לבעלה, את בנימין. חתונתם של מלכה ובנימין הייתה ביום בו רב מחנה העקורים השיא יחד איתם עוד עשרה זוגות נוספים. את שמלת הכלולות העבירו מכלה לכלה והשמחה הייתה גדולה. בשנים שלאחר החתונה ועד לעלייתם ארצה בשנת 1949 המשיכו מלכה ובנימין להתגורר במחנה העקורים פוקינג שבגרמניה.

מיד לאחר עלייתם נשלחו מלכה ובנימין למעברת באר יעקב שהוקמה בשנת 1949, כמחנה זמני לעולים חדשים. היא הוקמה על שטח של מחנה צבא בריטי שעל חלקו הוקם גם בית החולים שמואל הרופא. במקום הוקמו תחילה רק אוהלים ורק לאחר זמן הועברו העולים לדיור קבע. בנימין שלא רצה להמתין לדיור הקבע, מה גם שלא היה ברור מתי זה יקרה, יצא לחפש מכרים והזדמנויות לעבודה ומגורים ברחבי הארץ. כך הגיע לחיפה שם מצא רכוש נטוש ערבי והחליט שזה יהיה ביתם. הוא הביא את מלכה לבית שמצא. לאחר שסיימו לנקותו הגיעו אליהם פקידי הסוכנות היהודית והורו להם לפנות את הבית לאלתר.

בנימין לא התייאש ובאחד ממסעותיו, הפעם לבאר שבע , פגש את דוד טוביהו, שהיה ראש העיר הראשון של באר שבע. לאחר שיחה ביניהם, בה התברר לטוביהו כי גם בנימין יליד גליציה, הציע לו לעבור ולגור בבאר שבע בבית שיקבל בעיר העתיקה, זאת בתנאי שיקים מסעדה כשרה שתשרת את כל באי העיר. בנימין לא היסס ועבר יחד עם רעייתו מלכה לעיר העתיקה בבאר שבע לבית ומסעדה אותם קיבלו, ובכך היו למעשה חלק מ – 70 המשפחות הראשונות שהגיעו לעיר. בשנת 1949 נפתחה "מסעדת גולדברג" בה היה אוכל כשר בשרי וחלבי, בהפרדה כמובן. באולם המסעדה התקיימו חתונות והיה זה מקום המפגש של כל הרווקים והרווקות שבעיר. כל מי שירד דרומה או עלה צפונה עצר לאכול במסעדה. גם הרב גורן פקד את המקום מעת לעת. מדי יום ששי קיים בנימין במסעדה פרלמנט של ניצולי שואה פולנים. בינתיים נולדו למלכה ולבנימין שתי בנות – שרה ופנינה שגדלו אל תוך ניהול המסעדה. בנימין מעולם לא סיפר לבנותיו על השואה ובוודאי שלא על ארבעת האחים והאחיות שהיו להם ונרצחו.

"אדם חייב להסתכל קדימה, להיות בעשייה מתמדת ולא להתבטל לרגע. חובה עליו לא להתייאש ולחפש הזדמנויות שיקדמו אותו".

שרה ופנינה היו בטוחות שיש להם משפחה גדולה שכן ביתם הסמוך למסעדה תמיד היה מלא באנשים שנכנסו ויצאו והתארחו בו בכל הזדמנות.

מלכה ניהלה את המסעדה ביד רמה ובנעימות רבה "לא לריב. תזכרו תמיד שעל השלום עומד העולם" – כך נהגה לומר לכולם.

בכסלו תשכ"ו בהיותו בן 60 נפטר בנימין באופן פתאומי. הוא נקבר בבית הקברות בבאר שבע בחלקת שומרי שבת אותה הכשיר הרב קושלבסקי. בימיו האחרונים אמר בצער: "קיויתי לזכות ולראות קצת נחת בשנים הבאות ולמרבה הצער לא אזכה לכך".

מלכה המשיכה להתגורר יחד עם בנותיה בביתם שבבאר שבע בלא חשש ופחד. "אחרי מה <u>שעברנו בשואה אני לא פוחדת מכלום. רק מהקב"ה".</u>

מלכה הייתה מקפידה להתפלל מדי יום ביומו. ביום כיפור נהגה ללבוש לבן ובתפילתה הייתה נראית כמלאך ה'. בכל שנותיה המשיכה לאסוף לביתם כל נדכה ושפל רוח. כך גם הפכה ד"ר סוניה שהייתה בודדה וגלמודה לבת בית אצלם.

באחד הימים, עת פנינה נותרה לבדה בבית, הגיעה קבוצה של ערבים אשר ביקשה להיכנס לבית. הם אמרו לפנינה שנמצאת איתם בעלת הבית שכיום מתגוררת בעמאן שבירדן, והיא מבקשת להוציא את הכסף שהחביאה ברצפת הבית לפני שעזבה אותו. פנינה סרבה לתת להם להיכנס גם אחרי שהבטיחו להתחלק איתה "חצי בחצי". למותר לציין שאחרי שהם הסתלקו לא מצאו פנינה ומשפחתה כל אוצר תחת ריצפת הבית. בשנותיה האחרונות הסכימה מלכה לעזוב את ביתה בבאר שבע ולעבור להתגורר אצל ביתה פנינה בשוהם.

ביום יט' אלול תשנ"ט הלכה מלכה לבית עולמה ונקברה בבאר שבע בסמוך לבעלה בחלקת שומרי שרח.

ס50-8806699 או בסלולאר <u>laxizhak@gmail.com</u> לתיעוד נא לפנות ליצחק לקס במייל

מבצע משלוח מנות

כל מי שביקשו לאסוף את המשלוח באופן עצמאי

מתבקשים להגיע לחנות חוט השני, חנות יד2 של

יד משהם, התירוש 1 (מתחם שלהבת) , ביום רביעי

.16:30-18:30 בין 18:30-16:30

קהילת שוהם משתתפת בצערו של בני כהן ומשפחתו עם פטירת אחיו דוד בן חנניה ועליזה ז"ל

מן השמים תנוחמו

משלוחי מנות לחיילים

המשלוחים הם לזכר הגיבורים ש'בחרבות ברזל" נפלו, והם מכילים את הממתקים שהנופלים אהבו. היחידות של הנופלים וחיילים נוספים יקבלו את המשלוחים.

התרומה מוכרת למס

03-9795444 : טל (תא קולי): 58-036504-7 (ע"ר) (מע קולי): 158-036504-7 (ע"ר)

לשרה ולנועם ויספר להולדת הנכדה בת לרני ולגלעד

למינדי וליעל דג'רבי להולדת הנכדה בת לטלי ולאוראל

לאפי ולסימי ריטרבנד ליעקב ולטניה חשדי לנישואי נועה עם דן

מזל טוב!

מי שנזקק במהלך השבת לגוי של שבת בסביבות מרכז שוהם, מוזמן לפנות ליוסי מונזון (רח' הזוהר 14, דירה 5). במוצ"ש, נא לזכור להעניק לרוז, המטפלת הזרה של אימי, תשלום עבור טרחתה (מינימום 30 ש"ח). לפרטים: 054-778-4823

גששוהם

לעילוי נשמתה של שיר מונזון ע"ה, בת קהילת שוהם.

תודה לכל מאות התורמים שעזרו להגיע ליעד של מבצע מקודש זה.

